

Appelfrifter i 3 Maa fra Domsaffigelsen faaes Oppreisningsbevilling o. s. v." Det er en Feil, der er kommen ind, jeg veed ikke selv i Diebliffet, hvorledes, men som jeg blot her skal nævne, idet jeg altsaa beder det ærede Thing om at betragte den som rettet. Efter at have forudskiftet dette, vil jeg med Hensyn til, hvad jeg har ment med § 8, udtale, at Meningen med § 8 er, at de 4 Maanedere skulle regnes fra Domsaffigelsen, Meningen med § 8 er, at i de Tilfælde, hvor der gives en Appelfrist af 4 Maanedere, der behøves den saakaldte kurrante Oppreisningsbevilling ikke, der ere Appelfristerne i sig selv saa lange, at Vedkommende maa kunne benytte dem, og der bør derfor efter min Mening ikke gives Nogen Afgang til efter de 4 Maaneders Forløb at kunne faae Oppreisning uden Grundes Angivelse. Vil man, efter at disse 4 Maanedere ere løbne ud, have Afgang til at appellere, kan man ganske vist søge om Oppreisningsbevilling og ogsaa faae den, men saa maa man ogsaa anføre Grunde, der virkelig kunne retfærdiggjøre eller undskyldte, at man ikke har benyttet disse 4 Maanedere. Man har havt Betænkelighed ved at gjøre dette Princip, at man aldrig kan faae disse saakaldte kurrante Oppreisningsbevillinger, gjældende ved de kortere ekstraordinære Appelfrifter. Derfor er det min Tanke, for at nævne et Exempel, at i Politisager skulde man i 4 Maanedere fra Dommens Afgjælse efter de hidtil gjældende Regler kunne faae disse kurrante Oppreisningsbevillinger, men i Politisager saavel som i andre Sager skulde det være Regelen, at naar de 4 Maanedere være gaaede, kunde man ikke mere faae de kurrante Oppreisningsbevillinger. Det er Tanken dermed. Der kan være forskellige Meninger om, hvorvidt de ekstraordinære Appelfrifter ikke maatte ere saa lange, at det ogsaa er berettiget at sige, at man efter deres Udløb ikke længere kan faae disse kurrante Oppreisningsbevillinger, men jeg har ikke fundet det rigtig, navnlig af Hensyn til Politisager, hvor jo Fristerne ere temmelig korte. Derfor er det, jeg i disse Sager har villet bevare Agangen til de kurrante Oppreisningsbevillinger indenfor visse Grænser. Jeg tror, at de nuværende meget lange Appelfrifter, der hderligere forlænges med Agangen til at faae en Oppreisningsbevilling, er noget Giendommeligt for vor Ret, Noget, som der ikke findes Exempler paa andre Steder. De fleste andre Steder er Fristen i det Hele taget meget kort, f. Ex. i vort Naboland Sverige; der er Appelfristen overordentlig kort endogsaa, og jeg ser ikke, at der er nogen Fare ved at stride til denne Aftorning, som her er foreslaaet, da der jo

bestandig bliver Afgang til at faae Oppreisning bevilget, naar nogen rimelig Grund bliver anført for, at man ikke har benyttet Fristen. Som det er bemærket i Motiverne, synes jeg, at det, der egentlig kunde være det mest angribelige Punkt i vore nugjældende Regler paa dette Gebet, det er det, at der er bestemte Frister, efter hvis Udløb der slet ikke kan faas Oppreisningsbevilling, selv om der endogaa er god Undskyldning for, at Fristen ikke er bleven benyttet. Det er Noget, som man har sat ind i flere nyere Love, og som jeg derfor ikke har troet paa dette Sted, at burde røre ved; men det er efter min Opfattelse egentlig snarere det Punkt, paa hvilket man kunde angribe vort nugjældende System om disse Ting. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg som sagt har tilladt mig at begjære Ordet saa tidligt, for muligvis at forebygge, at Misforstaaelser skulde spinde sig videre i Debatten og foranledige overflødig Tale.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgfreds): Naar man gennemlæser det foreliggende Lovforslag og springer over Indledningen til Begrundelsen af de enkelte Paragrafer, og man isøvrigt gaar ud fra den Forudsætning, at man skal bibeholde det nuværende Retsystem, kan jeg ikke se, at der kan være synderligt at indvende imod det foreliggende Lovforslag, men at man snarere maatte sige, at det er paa Tide, at man kommer til en Reform paa dette Omraade. Vel kan der være en eller anden Rættelse, der bør foretages i det forelagte Lovforslag, men det er ikke dette, jeg nu vil udtale mig om. Naar man læser Indledningen til Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag, udtales der jo, at det, man egentlig skulde afhjælpe ved vort nuværende Civilprocesystem, er den utilbørlige Trækken i Langdrag og den ikke tilstrækkelig indtrængende og effektive Sandhedsudforskning. Det er de to Hovedmangler ved vort nuværende Retsystem, og man maa vistnok med Rette sige, at dette Lovforslag slet ikke omhandler den ene og vigtigste Side af Sagen, nemlig Sandhedsudforskningen, men derimod nok kan bidrage lidt til, at Sagens Behandling bliver lidt kortere, det vil sige, at den Del deraf, der ligger udenfor den egentlige Procesmaade, bliver forkortet, som det ogsaa er udtalt i Motiverne, hvor det er betegnet som de mere udbortes Mangler. Det maa man sige, at det kan nok afhjælpes, men det, der egentlig er Kjernen i Sagen ved, at Processerne trække i Langdrag, det er den idelige og idelige Udsættelse og Udhalen fra Parternes